

Tale dimission 2021

Kære personale, lærere, familie til studenter

Kære årgang!

Jeg tror ikke, at jeg nogensinde kommer til at fortryde at have brugt min gymnasietid på Støvring Gymnasium. Og det er der mange grunde til. Jeg kunne liste dem op, som jeg tænker på. Men jeg har spurgt nogle af jer i stedet for, og der er en ting, der går igen:

”Vi’et. Fællesskabet. Alle på Støvring Gymnasium er en del af et projekt, som går ud på at skabe en så god skole som overhovedet muligt.” Man kunne passende kalde det SGY-ånden. Jeg ved godt, at det lyder lidt som en kliche, og at vi har snakket meget om det. Men det er der en grund til – for det er helt unikt.

Vi har aldrig fået at vide, at der er 100 ting man ikke må på Støvring Gymnasium, og netop derfor har der næsten ikke været grænser for de projekter og arrangementer, som vi elever har taget initiativ til og med glæde deltaget i. Det vil jeg gerne sige tusind tak for - til alle.

De fleste årgange holder af at fremhæve noget, der gør lige præcis dem specielle. Sidste års studenter var for eksempel de første, der fik studenterhue på under corona-pandemien. Der er også noget, der gør vores årgang helt speciel.

Vi er den sidste årgang, efter 21 årgange, der er kommet før os på Støvring Gymnasium, der får lov at få vores eksamensbevis i hånden af Jens på dimissionsdagen. Og det er jo fantastisk fint, at vi kan få lov at afslutte det hele med ham. For det er netop Jens, der har sat rammerne for den unikke skole, jeg lige har beskrevet. Vi kan kalde ham Yes-Man. Ikke mange elever har oplevet at få et nej fra Jens i løbet af de sidste tre år. Og hvis man har, så ved man, at

han ville ønske, at han kunne have sagt ja. Det er en gave, vi har fået, at vi igen og igen har fået ja til diverse projekter. Det er nu, i vores alder, at selvtillid skal opbygges, og det har Jens' skole-form givet os. Jeg tror, at det giver os et mod til at møde livet efter de trygge år på gymnasiet initiativrigt og med fuldt engagement. Så tusind tak Jens. Det tror jeg, at jeg siger fra os alle sammen. Hver og en.

Vi sidder med huerne på i dag efter tre år. Og det er svært at tænke på vores gymnasietid, uden at tænke på de nedlukninger, vi har været igennem.

Tidsfornemmelsen under coronapandemien har været underlig. Helt skæv faktisk. Nogle uger er forsvundet væk i intethed, hvor man har kunnet spørge sig selv, hvad man i grunden har lavet de sidste par uger. Andre gange har minutterne slæbt sig afsted – måske især, når de skulle bruges over teams. Og jeg forstår det ikke helt selv, men faktisk har der været corona i halvdelen af vores gymnasietid.

Nogle frygter, at vi ikke kommer ud af gymnasiet, lige så forberedte på det videre uddannelsesliv, som årgange før os har været. Netop fordi vores gymnasietid har været ramt af nødundervisning og aflyste eksaminer. Men jeg tror ikke, at vi behøver at være så bange. I hvert fald er der andre ting, vi kan tage med os efter coronatiden:

Aldrig har gymnasieelever bevist en omstillingsparathed i stil med den, vi har været nødsaget til at udvise.

Vi har grebet og skabt muligheder for sociale aktiviteter og samvær, når mulighederne en sjælden gang imellem bød sig.

Vi har båret et ansvar i en tid, hvor det for de flestes tilfælde ikke var VORES helbred, der var i risiko. Og vi har gjort det godt.

Og så har vi for alvor fået understreget, hvad vi måske godt vidste i forvejen. Nemlig hvad der også skaber den gode skole og den gode undervisning. Vi'et. Fællesskabet. Venskaberne. Det er i samværet med hinanden, at vi har haft gode tider på gymnasiet. Det er ikke i de tider, vi har siddet alene derhjemme. Så jeg vil vove at påstå, at vi er mere end klar til at komme videre ud, og at der på trods af alt er nogle ting, vi kan tage med os.

Så nej. Jeg kommer aldrig til at fortryde at have brugt 3 år Støvring Gymnasium. Og det ville der vel egentlig heller ikke være nogen mening med? Altså at fortryde. Jeg håber og tror, at vi fra venskaber og lærere på Støvring Gymnasium, har fået nok selvtillid med til at have mod på at kaste os ud i fremtiden, uden at tænke på at fortryde eller frygte for at fejle.

Hav en fantastisk god studentertid

Kathrine Weinkouff Hansen

.